

Нашето громко ура ги смути и тѣ обърнаха грѣбъ, но нѣмаха сила да бѣгатъ и се завалѣха въ снѣга. Нашитѣ ги настигаха и яростно забиваха ножоветѣ въ грѣбоветѣ имъ. Само за нѣколко минути сърбитѣ бѣха прогонени.

По обѣдъ на височината бѣха изнесени съ най-голѣми усилия двѣ планински орждия. Привечерь тѣ бѣха поставени на позиция и напълнени, но не грѣмнаха. Тѣ бѣха замръзнали!

М. Колевъ.

Горка-Горчица.

Слѣпата цвѣтарка.

Всѣка сутринъ на градския площадъ стоеше едно младо момиче съ кошничка въ рждѣ и прѣдлагаше на минувачитѣ букетче цвѣтя, като свѣнливо молѣше:

— „Милостиви хора, вземете си китчица дѣхави теменужки, а имамъ и сѣтенъ синчець!“

Единъ господинъ се спрѣ и привѣтливо заговори: „Красиво дѣвойче, дайте ми букетъ отъ момини сълзи!“

Той извади портмонето си да заплати и подаде една банкнота отъ 10 лв. Цвѣтарката потърси да му повърне остатъка, но нѣмаше отъ 2—3 лева повече въ себе.

— „Извинете, господине, че не мога да размѣня“, каза тихо то.

Едва сега господинътъ забѣлѣза, че цвѣтопродавачката бѣше отъ онѣзи нещастници, които сж лишени отъ природата да виждатъ нейнитѣ хубости. Тя бѣше слѣпа съ двѣтѣ очи.

— „Какъ малко момиче, нима не виждашь никакъ?“

— „Да, добри господине“.

— „И ясното слѣнце, което сега освѣтява златокдравата ти коса, и тѣзи красиви теменужки, които продавашъ?“